

Er is niemand die het hoort.
Niemand, behalve jij en ik en hij,
Tobe, een kleine jongen, ergens, bij een venster.
Hij luistert naar de nacht en houdt zijn adem in,
om zichzelf niet te horen. Ja, hij weet het nu wel zeker:
van alles dat stil is, is de maan het allerstilst.

De maan, hoog aan de hemel, een volle witte boei
in een zee van zwart.

Tobe kan niet slapen.
Zijn gedachten maken nachtlawaai
met de geluiden van overdag. Hij wil ze niet horen,
maar toch hoort hij ze. Hij wil er niet aan denken,
maar toch denkt hij er aan. En daarom is hij opgestaan.
Om naar de sterren te kijken en naar de maan.
Maar de maan is weg nu. En terug. En weg. En...
Tobe houdt 'n knikker voor de maan, en kijkt,
met zijn ene oog. En als hij het dan sluit
en het andere opent, is de maan weer weg.
En terug. En weg. En...

Tobe doet het gordijn weer dicht.
Hij kijkt naar zijn kamer.
Hij beeldt zich in dat hij er niet is.
Zijn kleren over de stoel: weg.
Zijn schoenen in de hoek: weg.
Hijzelf: weg. Ja, dat is wat hij wil: weg zijn!
Hij kijkt naar de deur. Hij kijkt in zichzelf.
Hij wordt bang. Bang voor wat hij denkt.
Bang voor wat hij voelt. Bang voor wat hij wil.
Zijn hart begint te draven. Zijn handen worden beverig.
Doe het! roepen zijn gedachten. *Doe het dan toch!*
Maar iets zegt: *nee! niet doen!* en houdt 'm tegen.

...

Er schuift een schaduw
door de straten van het dorp,
de schaduw van een kleine jongen.
Tobe kijkt achter zich. Hij is al vijf straten ver.
Ik heb het gedaan! denkt hij. Ik heb het gedurfd!
Hij zou wel kunnen juichen. Hij zou wel kunnen huilen.
Tobe loopt snel verder. Zijn adem huivert.
Zijn hoofd bonst.

Hij kan het niet geloven.
Hij heeft dit al zo vaak gedaan, in gedachten,
maar nu... nu doet hij het echt. *Echt!*
Als ik wil, kan ik terug, denkt hij.
Ja, ik kan nog altijd terug.
Maar... hij wil niet terug. Nee.
Hij wil verder. Verder! Ja toch? Niet?
Ja! denkt hij. Ja! Niemand mag me zien!
Niemand mag me tegenhouden!

...

Tien minuten later. In de stad.
De huizen schuiven voorbij, zij aan zij,
als grote stenen wachters die de straat bewaken.
Waar Tobe ook kijkt, de huizen links,
de huizen rechts, nergens brandt er een licht.
De wachters hebben hun ogen dicht.
Tobe kan niet meer. Zijn lichaam zegt: *stop! stop!*
Maar Tobe denkt: *kom op! lopen! lopen!*
En hij loopt verder en verder, langs straten,
pleinen en lanen, alsmäär dieper de stad in,
alsmäär verder van huis, zonder te weten waarheen.

Zo meteen ben ik de weg kwijt,
hoort hij in zijn hoofd.
En wat dan?
Dan kan ik niet meer terug.
Tobe keert zich om.
Er is iets...
De huizen, de straten,
ze lijken wel van plaats gewisseld.
Hij krijgt het benauwd.
Warm en koud.
Terug! denkt hij.
Ik moet terug!
Hij begint weer te lopen,
in de andere richting,
van waar hij kwam.
Maar er gaat iets fout...
De straten versmallen.
De huizen groeien.
De stad wordt een doolhof
dat langzaam vernauwt.
Tobe wil om hulp roepen,
maar zijn stem maakt geen geluid.
Hij kan alleen maar stilte schreeuwen.
Dan, als hij om een hoek komt,
ziet hij aan de overkant...

Licht! Daar! In dat raam!

Tobe loopt snel dichterbij en tuurt naar binnen.
Hij moet op zijn tenen staan,
want zijn ogen moeten hoger.
Aan een tafel, in het licht van een kaars,
zit een man. Net op het moment dat Tobe
naar hem spiedt, kijkt hij naar buiten.
De man verstijft. Zijn blik verstart.
Vertraagd komt hij recht, blijft even staan
en snelt dan plots de kamer uit.

De voordeur gaat open en ook Tobe verstijft,
van de schrik. Die man... daar... voor hem...
Die man lijkt... op zijn... vader!
Hoe kan dat nu?! denkt hij.
'Ik... ik ben... de weg kwijt,' stamelt Tobe.
De man staat daar, de hand voor de mond.
Dit kan toch niet, denkt hij, die ogen, dat gezicht...
Tobe is het huilen nabij. Hij is nat van het zweet.
Zijn borst gaat haastig op en neer.
'Je moet niet bang zijn,' zegt de man.
'Het komt wel goed.
Ik... ik breng je wel naar huis.'
Ja! denkt Tobe. Ja!
Ik moet terug naar huis!

‘Maar, maar... weet u dan... waar ik woon?’
De man wrijft zich in het haar.
Ja, hij weet waar Tobe woont.
Dat weet hij maar al te goed.
‘Nee,’ zegt hij, ‘dat weet ik niet.
Maar... van welke kant ben je gekomen?’
‘Van daar,’ wijst Tobe.
‘Goed,’ zegt de man. ‘Wacht!
Ik ga met je mee!’
De man snelt de gang in.
Tobe kijkt door het raam naar binnen.
Hij ziet de lichten doven, maar de kaars niet.

De man is snel weer terug,
met een handdoek en een fles water.
‘De kaars!’ zegt Tobe.
‘De kaars?’
‘Ja, de kaars brandt nog.’
‘Oei! Wacht... Hier, drink maar eens.’
Water! juichen Tobes ogen. *Water!*
Met gretige slokken begint hij te drinken.
‘Rustig maar, verslik je niet.’
Tobe drinkt de fles in één keer half leeg,
stopt dan plots en hapt gulzig naar adem.

‘Genoeg?’ vraagt de man.
Tobe knikt.
De man geeft hem de handdoek.
‘Je zweet helemaal.’
Tobe droogt zijn gezicht.
‘En doe je haar ook maar.’
Tobe droogt zijn haar, boven op het hoofd.
‘En vanachter ook,’ zegt de man, ‘en opzij.’

Tobe geeft de handdoek terug.
Zijn haar is in de war.
Hij kamt het met zijn vingers
vlug weer in de plooi.
De man staat Tobe aan te staren,
als ziet hij daar een wonder,
vlak voor zijn ogen.
‘Ah ja, de kaars!’ zegt hij dan
en hij haast zich terug de gang in.
Tobe kijkt hem na en ziet hem
door een deur verdwijnen.
Hij gaat naar het raam
en kijkt weer naar binnen.
In het licht van de kaars verschijnt
de man zijn gezicht.